

Кристофър Прийт

ПРЕСТИЖ

Други книги от същия автор:

ПРЕОБЪРНАТИЯТ СВЯТ

Кристофър Прийт

ПРЕСТИЖ

АВГУСТ

ПРЕСТИЖ

© Кристофър Прийст 1995, 2004

THE PRESTIGE

Christopher Priest

Copyright © Christopher Priest 1995, 2004

All rights reserved

First published in Great Britain in 1995 by Simon & Schuster.

Превод © Петър Тушков

Художник © Николай Пекарев

ISBN 978-954-9688-54-2

Първо издание 2013

Август 2013

На Елизабет и Саймън

Престиж

ЧАСТ ПЪРВА
Андрю Уестли

1

Всичко започна във влака, с който пътувах за северна Англия, но съвсем скоро щях да открия, че всъщност тази история води началото си от преди повече от сто години.

По онова време не подозирах нищо: пътувах за сметка на вестника по следите на сведения за инцидент в религиозна секта. В скута ми лежеше обемистият плик, който бях получил от баща си същата сутрин – все така неотворен, тъй като когато той ми телефонира, за да ми съобщи за него, умът ми бе на друго място. Точно в този момент вратата на спалнята се затръшна – приятелката ми се готвеше да ме напусне.

– Да, татко – бях казал, докато Зелда профуча край мен заедно с една кутия от компактдискете ми. – Изпрати го по пощата и ще хвърля един поглед.

След като прочетох сутрешното издание на *Кроникъл* и си купих сандвич и чаша разтворимо кафе от количката със закуските, отворих плика. Вътре имаше книга с меки корици голям формат, пъхната хвърчаща бележка и употребяван пощенски плик, сгънат на две.

Бележката гласеше: „Скъпи Анди, ето книгата, за която ти споменах. Мисля, че е изпратена от същата жена, която ми звъня по телефона. Попита ме дали зная къде си. Прилагам плика, в който пристигна книгата. Пощенското клеймо е малко размазано, но може би ще успееш да го разчетеш. Майка ти много ще се радва да научи кога пак ще дойдеш при нас. Какво ще кажеш за следващата събота и неделя? С обич, татко.“

Най-после си припомних и част от телефонния разговор с баща ми. Беше споменал, че книгата е пристигнала и че жената, която я е изпратила, изглежда, ми се падала далечна

роднина, защото говорела за семейството ми. Трябваше да го слушам по-внимателно.

Книгата обаче беше пред мен. Казваше се „Тайните методи на магията“ от някой си Алфред Бордън. На пръв поглед приличаше на поредната книга за номера с карти и фокуснически трикове, за илюзии, включващи копринени шалове, и така нататък. Единственото любопитно нещо беше фактът, че макар да ми се стори публикувана наскоро, текстът приличаше на факсимиле от доста по-старо издание: типографията, илюстрациите, заглавията на главите, високият стил на написаното – всичко го потвърждаваше.

Не виждах причина подобна книга да ме заинтересува. Само името на автора ми бе познато: Бордън беше рождена-та ми фамилия, въпреки че при осиновяването ми като малък бях взел фамилията на приемните си родители. Сегашното ми име, пълното ми име по документи, е Андрю Уестли, и въпреки че винаги съм знаел за осиновяването ми, израснах с мисълта за Дънкан и Джилиан Уестли като за мои баща и майка – обичах ги като родители, държах се като техен син. Всичко това продължава да е самата истина. Не изпитвам нищо към истинските си родители. Не ме интересуват нито те, нито защо са ме дали за осиновяване, нито имам желанието да ги издирвам, откакто навлязох в зрялата си възраст. Намират се в далечното ми минало и никога не съм се чувствал обвързан с тях.

Има обаче нещо, свързано с това време, което граничи с идея фикс.

Сигурен съм, или по-точно – почти сигурен, че имам еднояичен близък и че с брат ми сме били разделени около времето на осиновяването ми. Нямам представа защо са постъпили така, нито къде може да е той сега, но винаги съм допускал, че е бил осиновен по същото време. Започнах да подозирам за съществуването му едва когато навлязох в юношеска възраст. По случайност се натъкнах на откъс от книга

ПРЕСТИЖ

– приключенска история, описание на начина, по който много двойки близнаци са свързани помежду си в необясним и очевидно телепатичен контакт. Дори разделени на стотици мили един от друг или в различни страни, такива близнаци споделят общи усещания за болка, изненада, щастие, потиснатост – всичко се предава от единия на другия и обратно. Моментът, в който прочетох това, бе един от онези мигове в живота, когато внезапно много неща си идват на мястото.

През целия си живот, откакто се помня, изпитвах усещането, че *някой друг* споделя ежедневието ми. Още като дете, без никакъв опит в живота, като се изключеше това усещане, не мислех много по въпроса, допускайки, че и останалите имат подобни чувства. С възрастта, докато осъзнавах, че никой от приятелите ми не го изпитва, усещането се превърна в загадка. Така че книгата ми донесе огромно облекчение, тя сякаш обясняваше всичко. Имах брат близък, някъде там.

Чувството за вътрешна връзка, от една страна, е неясно – като усещане, че някой се грижи за мен, дори че ме защитава, но от друга, е далеч по-конкретно. Като цяло е постоянен фон и само понякога до мен достигат отделни „послания“. Остри и извънредно точни, макар че действителното общуване без съмнение остава безсловесно.

Например един-два пъти по време на напиване съм усещал как в мен нараства ужасът на брат ми, че има опасност да пострадам. В един от тези случаи, когато си тръгнах късно вечерта от някакво празненство и се канех да шофирам сам до дома си, сигналът за загриженост, достигнал до мен, бе толкова силен, че изтреснях! Опитах се да опиша усещането на тогавашните си приятели, но ми отговориха с насмешка. Въпреки всичко същата вечер карах до вкъщи в напълно трезво състояние.

На свой ред и на мен се е случвало понякога да усещам, че брат ми чувства болка, страх или някакъв вид заплаха,

и ми се е удавало да му „изпратя“ спокойствие, съчувствие или уверението, че всичко е наред. Това е телепатичен механизъм, който мога да задействам, без в действителност да го разбирам. Доколкото ми е известно, никой не е успял да даде логично обяснение на това явление, макар да се среща често и да е добре документирано.

В моя случай обаче има една допълнителна загадка.

Не само че не успявам да издиря брат си, но поне що се отнася до съществуващите официални документи, никога не съм имал никакъв брат, най-малкото брат близък. Имам откъслечни спомени от времето преди осиновяването ми, въпреки че тогава съм бил само тригодишен и не помня да съм имал брат. Татко и мама нямат никакви сведения по въпроса; казвали са ми, че когато са ме осиновили, изобщо не е станало дума, че може да имам брат.

Като осиновено дете имам някои законни права. Най-важното от тях е защита от истинските ми родители: не могат да се свържат с мен по какъвто и да е легален начин. Другото право, което имам, е при достигането на пълнолетие да получа отговор на въпросите, които бих имал около осиновяването си. Например мога да науча имената на истинските си родители, както и адреса на съда, където се е състояло осиновяването и където мога да открия съответната документация и да я проуча.

Скоро след осемнайсетия си рожден ден се възползвах от тази възможност, нетърпелив да узная повече за произхода си. Агенцията за осиновяване ме насочи към съда в окръг Илинг, където пазеха документите ми и където открих, че съм даден за осиновяване от моя баща, чието име беше Клайв Александър Бордън. Името на майка ми беше Даяна Рут Бордън (по баща Елингтън), но тя бе починала скоро след раждането ми. Допуснах, че осиновяването се е наложило поради смъртта ѝ, но в действителност се оказва, че се е случило повече от две години след това, а през това време

ПРЕСТИЖ

баща ми ме е отглеждал сам. Истинското ми име е Николас Джулиъс Бордън. Не се споменаваше друго дете, осиновено или не.

По-късно сверих тези сведения със семейните архиви в „Сейнт Катринс Хаус“ в Лондон, и се потвърди, че съм единственото дете на семейство Бордън.

Дори и така обаче телепатичният контакт с моя близък продължаваше през цялото време и никога не е прекъсвал.

2

Книгата бе публикувана в САЩ от „Довър Пъбликейшънс“. Беше красиво изработено издание с меки корици. Илюстрацията на корицата изобразяваше сценичен фокусник, облечен във вечерно сако, насочил изразително ръце към дървен шкаф, откъдето в същия момент се появява млада дама. Жената имаше ослепителна усмивка и беше облечена с костюм, който в онези времена вероятно биха сметнали за предизвикателен.

Под името на автора бе написано: „Под редакцията и с бележки на лорд Колдърдейл“.

В долната част на корицата видях кратко описание с удебелени бели букви: „Знаменитата книга на тайните, над която тегне клетва за вечно мълчание“.

На задната корица имаше по-дълго и по-подробно описание:

Публикувана за пръв път в Лондон през 1905 година от специализираното издателство „Гудуин & Андрюсън“, тази книга се е продавала единствено на професионални фокусници, готови да положат клетва за мълчание относно съдържанието ѝ. Бройките от първото издание са изключителна рядкост и за обикновения читател е на практика невъзможно да се сдобие с някоя от тях.

Това ново общодостъпно издание е в пълния си несъкратен вид и съдържа всички оригинални илюстрации, както и бележки и допълнителни разяснения от британския граф Колдърдейл, виден изследовател на магическите практики от този период.

Авторът е Алфред Бордън, създател на легендарната илюзия **НОВИЯТ ПРЕНЕСЕН ЧОВЕК**. Бордън, чийто сценичен псевдоним е *Le Professeur de Magie**, е един от водещите илюзионисти от първото десетилетие на нашия век. Насърчаван в ранните си години от Джон Хенри Андерсън и в качеството си на протеже на Невил Маскелин, Бордън е съвременник на Худини, Дейвид Девант, Чунг Линг Су и Буатие де Колта. Живее в Лондон, Англия, но често изнася турнета в САЩ и Европа.

Макар и да не е наръчник с инструкции в точния смисъл на думата, тази книга е написана с дълбоко разбиране на магическите методи и ще позволи както на лаици, така и на професионалисти да вникнат със забележителна дълбочина в ума на един от най-великите илюзионисти, живели някога.

Откритието, че мой предшественик е бил илюзионист, беше забавно, но темата не ме вълнуваше особено. По принцип намирам някои магически трикове за досадни; най-вече фокуси с карти, и не само. Илюзиите, които понякога показват по телевизията, са впечатляващи, но никога не съм изпитвал болезненото любопитство да науча как точно се правят. Чувал съм, че колкото по-ревностно един илюзионист опазва тайната на фокуса, толкова по-банална се оказва истината накрая.

Книгата на Алфред Бордън съдържаше обширен раздел, посветен на триковете с карти, и друг, описващ номера с цигари и монети. Бяха придружени с разяснителни илюстрации и инструкции. В края на книгата имаше глава за сценични

* Професор по магия (фр.) - *Б. пр.*

ПРЕСТИЖ

фокуси с много рисунки на шкафове със скрити отделения, кутии с фалшиви дъна, маси с повдигащи устройства, скрити зад завеси, и всякакви други механични приспособления. Прехвърлих няколко страници.

Първата половина на книгата не беше илюстрирана. Състоеше се от дълъг разказ за живота на автора и схващанията му за магията. Започваше със следните думи:

Пиша през 1901 година.

Името ми, истинското ми име, е Алфред Бордън. Историята на моя живот е историята на тайните, с които живях. Тези тайни са описани тук за пръв и последен път; това е единственият екземпляр.

Роден съм през 1856 година на осмия ден от месец май, в крайбрежния град Хейстингс. Бях здраво, жизнерадостно дете. Баща ми беше занаятчия, майстор на каруци и бъчвар. Домът ни...

За миг си представих автора на книгата, седнал, за да напише мемоарите си. Без особена причина го виждах като висок, чернокос мъж, със строго и брадато лице, леко прегърбен, с тесни очила за четене, работещ в светлия ореол на самотна лампа, поставена до лакътя му. Представих си останалата част от дома, потънала в почтителна тишина, за да може господарят да пише на спокойствие. Реалността без съмнение едва ли съвпаднаше с представите ми, но стереотипите за предшествениците ни се изкореняват трудно.

Питах се каква ли е връзката ми с Алфред Бордън. Ако бях негов пряк наследник, с други думи – ако не беше мой братовчед или чичо, то тогава беше мой пра- или прапраядо. Щом беше роден през 1856 година, значи по времето, когато е написал книгата, трябваше да е бил в средата на четирийсетте си години; следователно изглеждаше напълно вероятно да не е баща на баща ми, а по-ранен негов предшественик.